

Robin & Alex

Een heel jaar lang schrijven Alex en Robin elkaar brieven. Startpunt is hun stukgelopen relatie, en een onbepaald aantal maanden stilte die daarop volgde. Wat dit voor beiden tweewebbrengt, valt nog af te wachten. Als ZiZo-lezer (m/v/a) zit je op de eerste rij om mee te snuisteren in hun schrijfsels.

TEKST: SHARMILA MADHVANI & ISHA VAN ALSENOY

Antwerpen, 19 december 2021

Lieve Robin,

Dit is de laatste brief die ik naar je schrijf. Ik zweer het :) Je zal er vast om lachen. Ik zie je in gedachten al met je ogen rollen. Ik hoor je al mompelen dat mijn gevoel voor dramatiek onovertroffen is. En misschien heb je wel gelijk. Soms denk ik dat brieven schrijven voor mij een symptoom is van een grote innerlijke dissonantie. Dingen die niet bij elkaar passen zitten toch met elkaar opgescheept in hetzelfde lichaam. In dezelfde geest. Ze schuren pijnlijk tegen elkaar, en de vonken die daaruit ontspringen, hebben de vorm van woorden, letters, paragrafen.

Ja. Dat is waarom ik schrijf.

En dat is ook waarom dit mijn laatste brief is. Het kost me flink wat moeite, weet je. Het voelt zelfs onnatuurlijk: naar je schrijven vanuit zo'n diepe innerlijke vrede. Maar ik wil op symbolische wijze afscheid nemen van de periode waarin mijn demonen elkaar de keel afsneden, en mij erbij. Ik wou dat ik me niet meer herinnerde hoe dat was. Maar ik herinner het me wel. Glashelder.

Enfin. Back to business.

Ik wil je bedanken, Robin. (Dit zeemzoete gedoe is trouwens nog steeds niet voor mij. Ik maak op dit eigenste moment een kotsgebaar.) Maar. Ik wil je bedanken, omdat je bent wie je bent. Als je ook maar een fractie minder geduldig was geweest, een fractie minder betrouwbaar, dan was het anders gelopen. Het is ook meteen absurd dat ik je bedank, want mensen zijn vanzelf wie ze zijn. Daar doen ze, als het goed is, geen inspanning voor.

Ach. Ik begin weer te lullen.

Wacht. Ik probeer het op een andere manier.

Kijk. Ik ben dol op dit beeld: hoe je gisteren totaal opgefokt door de woonkamer liep, afgemeten tegen de leverancier sprekend in je gsm, over de nieuwe levering bloemen die fout was. Ik zat in de zetel (je weet wel, die doorgezakte groene die ik mezelf heb toegeëigend) op mijn laptop foto's te bekijken van mijn nieuwe stagiaire. En ik hield je stiekem in de gaten. Je draaide, tussen je wijsvinger en duim, strakke, boze krullen in je lange haar. En soms, terwijl je met fijngeknepen, woeste ogen naar zijn uitleg luisterde, stak je een lok in je mond, om er verwoed aan te sabbelen. En ik dacht: ze is volledig zichzelf, nu. En ik dacht: ik ben volledig mezelf, nu.

Dit is namelijk wat er is gebeurd: ik woon in dit huis, en ik voel me totaal vrij. In de schaarse ogenblikken waarop we samen thuis zijn, kan ik je op mijn schoot trekken en naar je verhalen luisteren zonder dat ik weg wil. Ik kan 's ochtends naast je wakker worden zonder dat ik mijn tanden op elkaar moet klemmen. Ik kan ...

Ik kan. Zonder demonen.

Toen ik dat gisteren ineens bedacht, besloot ik deze laatste brief te schrijven. Een zware steen van diepe tevredenheid zonk in mijn buik naar beneden. Ik voel me hier thuis, Robin.

Dat is alles wat ik wou zeggen.

(En ik wil er niet uitgebreid over praten, deze brief moet volstaan, okay?)

Yours,
Alex

OVER DE SCHRIJFSTERS

Sharmila en Isha kwamen elkaar tegen in de marge van de bundel 'Labyrint', een kortverhalencollectie over liefde tussen vrouwen, gepubliceerd door Uitgeverij 't Verschil (nu Kartonnen Dozen). Sharmila Madhvani won met haar uitgegeven roman 'Adem' in 2013 de La Vita Publishing Debuutprijs. Zij kruipt in de huid van Alex. Isha Van Alsenoy, ZiZo-columniste en kortverhalenschrijfster, neemt de rol van Robin op zich.

Antwerpen, 31 december 2021

Lieverd,

Mag ik lieverd zeggen? Ik ben er nog steeds spaarzaam mee, zoals ik ben met thee gekocht in een verland, als souvenir. Slechts op hele bijzondere avonden drink ik er een kopje van.

Ken je dat gedicht 'Liefde op het eerste gezicht' van Wisława Szymborska? Het is prachtig. En het eerste couplet (of hoe noem je dat?) doet me aan jou denken:

'Beiden zijn ervan overtuigd
dat een plotselinge hartstocht hen heeft verenigd.
Mooi, zo'n zekerheid,
maar onzekerheid is mooier.'

Neen, het is niet nodig om er uitgebreid over te praten. Ik las je brief en vanbinnen gloeide ik. Ik deel jou en jouw tevredenheid en dat is meer dan ik van het leven wensen kan. Vandaag, op de laatste dag van het jaar 2021, kon ik de verleiding niet weerstaan om je terug te schrijven. Deze brief als de laatste tastbare herinnering aan het jaar dat binnen enkele uren achter ons zal liggen. Ook al weet ik dat kalenders slechts een uitvinding zijn om tijd in te delen, ze zijn handig om grip te krijgen op verleden en toekomst.

Onze geschiedenis dringt zich op als een griepje; eerst ben je er volledig door van de kaart, maar eens je het hebt meegemaakt, kom je er sterker uit. Voel je je zelfs herboren. Ik had nooit gedacht dat een dergelijke historie me kon versterken, zo pijnlijk was het aanvankelijk. Tijd deed zijn ding en we gingen elk onze eigen weg. Uiteindelijk kwamen we elkaar weer tegen.

Weet je, ook ik ben jou dankbaar. Je zag me in de verte weer staan, onze paden kruisten zich bijna, maar nog niet helemaal. Je bent blijven lopen. Je had rechtsomkeer kunnen maken, je had kunnen uitkijken naar een andere horizon. Maar je zag mij, en je kwam

me tegemoet. Je week niet af. Je wist dat ik het was. En zodoende kwamen onze wegen naast elkaar te liggen. Nu lopen we samen. Ik heb geleerd om niet meer ongerust te zijn als jij even halthoudt, of een sprintje inzet. Je kan je vrij voelen, in dit huis, zonder demonen.

De onzekerheid zal ik blijven meedragen. Dit is mijn levensles. Alles is onzeker. De wereld die onze ouders ons voorschotelden tijdens het opgroeien, is niet de echte wereld. Het is hun interpretatie van hun eigen geschiedenis, die ze dan opkookten tot een residu dat zij hanteerbaar vinden. Dat spiegelen ze dan voor aan hun kinderen. Dus, ja, ik had heel veel te ontdekken. Wakker worden in een realiteit die naast kneedbaar, avontuurlijk en dynamisch, ook nog eens pijnlijk, onvoorspelbaar en onbevattelijk is, heeft tijd gekost.

Alex. Niemand weet alles. Jij niet, ik niet. Weet dat je welkom bent. Altijd en overal. Dat liefde onvoorwaardelijk kan zijn. Van de kleinste cel in je lijf tot je meesterwerk op grootformaat fotopapier; ik zal alles aan jou altijd graag zien. Dat is de garantie die nooit zal verlopen, ook al ben ik er niet meer.

Zoals je schreef al die jaren geleden: ik ben een onmogelijke combinatie van kwetsbaarheid en moed. Zo wil ik leven.

Voor altijd de jouwe,
Robin

Om af te sluiten met de woorden van Wisława Szymborska uit hetzelfde gedicht:

'Elk begin is tenslotte
niet meer dan een vervolg
en het boek der gebeurtenissen
ligt altijd open in het midden.'

LET'S SPARKLE IN 2017!

ISHA VAN ALSENOY

Een podium met daarop Majo Van Ryckeghem, holebipionier en auteur van het boek 'Thuiskomen, scènes uit een lesbisch bestaan', Anke Hintjens, boegbeeld van de Holebifederatie in de periode dat het huwelijk werd opengesteld voor holebikoppels, Petra De Sutter, arts-gynaecologe en politica, Sam, projectcoördinatrice bij Merhaba vzw, Ellen Sleuwaert, voorzitter van het Regenbooghuis Limburg en lid van de raad van bestuur van çavaria, en ikzelf, als columnschrijfster voor ZiZo. Verder heb ik niet moeten zoeken naar inspiratie voor deze column. Het gebeuren vond plaats als afsluiter van de L-day in Antwerpen op 1 oktober laatstleden.

Wij, vier generaties lesbische vrouwen, gingen met elkaar in debat over engagement en beweging. Sandra Van den Eynde van Sensoa leidde met verve en humor het debat in goede banen.

De spontane interventies van de moderatrice daagden het publiek uit waardoor vrouwenstemmen uit de zaal klonken. Fijn om vast te stellen dat het een echt debat werd. Conclusie: engagement is nodig om zichtbaar te blijven. Dat al onze rechten 'verwezenlijkt' zijn, is geen

reden om geen engagement meer op te pakken. In het kader van deze editie over leeftijd, kijk ikzelf even terug in de tijd. Holebi-engagement is niet gisteren geboren. Suzan Daniel, geboren in 1918 in Brussel, stichtte in 1953 de eerste Belgische homo/lesbische groepering, het Centre Culturel Belge (C.C.B.). Het waren de jaren vijftig. Vrouwen mochten nog maar sinds 1948 gaan stemmen. Later, tegen de achtergrond van de tweede feministische golf in de jaren zeventig, begon de holebibeweging zich echt te vormen.

We zijn vandaag decennia verder. Initiatieven als 'Holebipioniers' (www.holebipioniers.be): een onderzoeksproject over de geschiedenis van de holebibeweging aan de hand van 35 getuigenissen en onderzoek) zijn schitterend, want ik stel vast dat steeds minder holebi's hun geschiedenis kennen. De vraag 'of het allemaal nog wel nodig is?' wordt

zelfs openlijk gesteld, ook tijdens het debat op de L-day: "Lesbiennedagen, verenigingen, de BLGP's, ... daar kruipt zoveel energie in en wat halen we eruit? We kunnen nu toch trouwen en gezinnen stichten?" Sterker nog, ik kom regelmatig lesbische vrouwen tegen die nog nooit van de Lesbiennedag gehoord hebben.

Voor mij was het zoeken naar de geschiedenis van de beweging een manier om mijn identiteit een beetje vorm te geven. Onze zoektocht naar wie we zijn en hoe we door de maatschappij worden gezien, is bepaald door die geschiedenis. We zijn bijna allemaal opgegroeid in een heterogezin en we

hadden geen voorbeelden.

Ik was nieuwsgierig naar lesbiennes: hoe zien hun gezinnen eruit? Welke boeken lezen ze? Zijn ze gelukkig? ... Ik zocht naar referentiekaders die we in deze heteronormatieve samenleving niet vinden. Het is een ongemakkelijke evenwichtsoefening. Respect voor de geschiedenis van onze beweging, voor de pioniers, de lobbyisten en de barricadespringers enerzijds, anderzijds wil ik medemensen die geen zin

hebben in geschiedenislessen en maatschappelijk engagement ook niet voortdurend met de vinger wijzen. Daarom geef ik graag ruchtbaarheid aan initiatieven die op een leuke manier onze 'herstory' meegeven. *Vrijplaatsen, waar je jezelf kan zijn, zonder te moeten voldoen aan 'verwachtingen', zijn enorm belangrijk. Niet enkel voor jezelf, maar ook voor het vervolg van de geschiedenis. Een mooi voorbeeld van een dergelijke vrijplaats is L-Salon in Gent. Op 4 februari 2017 houden zij trouwens een avond over #herstory: het perfecte moment om je kennis over wilde wijven bij te spijkeren.*

Ondertussen blijf ik benieuwd naar hoe we de komende jaren verder zullen breien aan de geschiedenis van de holebi- en transgenderbeweging in België, Europa en de wereld. In 2017 vieren we veertig jaar strijd voor holebi- en transgenderrechten. Blijf je engageren om zichtbaar te blijven. Let's Sparkle!

Foto: Gaea Schoeters

Isha is een enthousiaste wereldburger met een hardnekkige schrijfmicrobe. Ze houdt van ontdekkingen en uitdagingen, blijft immer kritisch en verwonderd.

*Ik stel vast dat
steeds minder
holebi's hun
geschiedenis
kennen*